

Grāmatas spēks

Reiz pasaulē dzīvoja zinātkārs zēns, kuru sauca Kristiāns. Viņš mīlēja savu māmiņu un tēti, vecmāmiņu un vectētiņu, bet.... Visvairāk viņam patika dators un internets! Viņš augām dienām spēlēja datorspēles un sērfoja internetā. Viņam šķita, ka šajā dīvainajā burvju kastītē arī dzīvo visas pasaules zināšanas. Kad zēnam stāstīja, ka visas pasaules gudrības glabājas grāmatās, zēns tikai smīkņāja un neticēja tam, jo, viņaprāt, grāmatas bija vecmodīgas un sen jau bija kļuvušas parraritāti (retumu)!

To dzirdot, nopriecājās interneta monstri un ievilka zēnu savā tīmeklī, ietina tikcieši, ka zēns gandrīz vairs paelpot nevarēja, nerunājot par to, ka viņš spētu cīnīties ar monstriem. Monstri nesa Kristiānu ar milzīgu interneta ātrumu pa dažādām internetvietnēm un pārlūkprogrammām. Daudz gan zēns redzēja šajā trakajā ceļojumā, bet kaut ko saprast un apjēgt nevarēja un nespēja!

„Kā lai es atbrīvojos no monstriem, kā lai izkļūstu no tīmekļa, ko lai es daru?” beidzot satraukti sāka domāt Kristiāns. „Kam lai lūdzu palīdzību?”

Ko tik Kristiāns nesatika sava ceļojuma laikā! Viņš sastapa gan Internetvietnes kundzi, gan Gugles kungu, gan veco Feisbuka kungu! Bet kā viņam izkļūt no šī tīmekļa, tonezināja neviens!

Monstri darīja savu darbu godam! Kristiāns vairs nezināja, cik laika jau pagājis, kopš viņš bija nokļuvis internetmonstru gūstā, līdz sastapa ļoti jauku meiteni!

„Kā tevi sauc, draudziņ?” jautāja meitene.

„Mani sauc Kristiāns,” skumji atteica zēns. Taču aplūkojis meiteni, tomēr nolēma pajautāt: „Bet kas tu esi?”

„Es esmu Vikipēdija – viena no populārākajām uzziņu vietnēm vispasaules tīmeklī! Es dzīvoju internetā un palīdzu cilvēkiem!”

„Ak, Dievs! Kāda laime, ka es tevi sastapu!” iesaucās Kristiāns. „Palīdzi man, lūdzu, palīdzi man atbrīvoties no šiem interneta monstru tīmekļa valgiem!”

„Es pacentīšos,” laipni atteica Vikipēdija. „Neuztraucies, gan jau viss būs labi!”

Vikipēdija ilgi šķirstīja savu enciklopēdiju lapas, lasīja savās uzziņu vietnēs, ilgi meklēja informāciju, līdz saprata, kas ir Kristiānam jādara!

„Mans jaunais draugs, tev būs jāpiedalās viktorīnā un jāatbild uz dažādiem jautājumiem! Bet, lai to izdarītu, tev ir jālasa grāmatas!”

„Es lasīšu, lasīšu, lasīšu!” iepriecināts sauca zēns. „Es tik ļoti gribu mājās, es tik ļoti gribu pie saviem mīļajiem, gribu būt brīvs no monsturu ietekmes!”

Un Kristiāns sāka lasīt! Zēns lasīja pasakas, mītus, leģendas, stāstus, enciklopēdijas! Un ar katru izlasīto darbu, zēnam šķita, ka viņš ir kļuvis gudrāks, stiprāks un nobriedušāks, bet vienalga - vissvarīgākais viņa dzīvē bija mamma, kuru Kristiāns tik ļoti vēlējas satikt!

Tad kādu dienu pie zēna ieradās Vikipēdija un aicināja viņu piedalīties viktorīnā „Kā izkļūt no gūsta?”. Visu dienu Kristiāns atbildēja uz jautājumiem, kurus viņam uzdeva internetā dzīvojošie, bet zēns veiksmīgi tika galā ar visiem āķīgajiem jautājumiem. Viņš tagad daudz zināja gan par savu valsti un savas valsts kultūru, tradīcijām, gan par pasaules valstīm un to vēsturi. Viņš tagad zināja par Annu Saksi un par Annu Brigaderi, gan par to, kur sākas latviešu likteņupe Daugava, gan par to, kas ir Kurzemes hercogs Jēkabs un kāpēc hercogu atminas līdz pat šim brīdim! Kristiāns atpazīna zvaigznes un zvaigznājus, un tieši tobrīd kāds pārrāva valgus, noņēma no zēna tīmekli un maigi noglāstīja viņa galvu!

„Ej,” maiga balss klusi nočukstēja.

Bet Kristiāns negāja, viņš burtiski lidoja pie savas māmiņas un jutās viegls, laimīgs un brīvs! Tagad viņš zināja, ka pasaulē ir daudz draugu, taču tie nav interneta monstri. Kristiānam tagad bija daudz īstu, gudru, zinošu un skaistu draugu - tās bija grāmatas! Kristiāns skrēja un beidzot ieraudzīja savu mīļo māmiņu, kura smaidoša nāca zēnam pretī!

„Māmiņ, mīļo māmiņ, māmuliņ!” zēns sauca. „Es visu sapratu! Lai izprastu mūsu pasauli, ir daudz jālasa, jo grāmata nav vecmodīgs retums, bet gan ceļš cilvēka dzīvē!”